

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษา คือ เครื่องมืออันสำคัญที่สุดในการพัฒนาประเทศ ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาประเทศในด้านเศรษฐกิจ ในด้านการเมือง หรือในด้านสังคมและวัฒนธรรม เพราะการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ดังกล่าวต้องอาศัยกำลังคน เป็นปัจจัยสำคัญ และกำลังคนจะมีประสิทธิภาพเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพในการจัดการศึกษา^๑ โดยเฉพาะการประถมศึกษาซึ่งเป็นการศึกษาที่จำเป็น จำเป็นต่อการพัฒนามนุษย์เป็นรายบุคคล จำเป็นต่อการพัฒนาชุมชน จำเป็นต่อการพัฒนาประเทศ เพราะว่าการศึกษาคือองค์ประกอบสำคัญที่จะช่วยให้บุคคลแต่ละคนพัฒนาตนเอง ไม่ว่าจะเขาจะพัฒนาถึงระดับไหน หรือไปในทิศทางใด เขาจะต้องอาศัยการประถมศึกษาเป็นพื้นฐานเสียก่อน ถ้าพลาดโอกาสนี้ไป หนทางที่เขาจะก้าวต่อไปในระบบการศึกษาย่อมถูกจำกัดจนแทบจะไม่มีทางเดิน^๒ ผู้ที่จบประถมศึกษาออกไปมีเพียงไม่ถึงครึ่งที่ได้เรียนต่อชั้นมัธยมศึกษา ส่วนใหญ่จะออกมาทำมาหากิน เป็นกำลังหลักของชาติบ้านเมือง^๓ จึงนับได้ว่าการจัดการศึกษาระดับประถมศึกษาเป็นการศึกษาที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาประเทศ และเป็นการศึกษาที่รัฐต้องจัดให้พลเมืองส่วนใหญ่ของประเทศอย่าง

^๑สมาคมผู้บริหารการศึกษาแห่งประเทศไทย, การปฏิรูปการศึกษา : รายงานของคณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์พัฒนาพานิช, ๒๕๑๔) หน้า (๖).

^๒ก่อ สวัสดิ์พานิช, "เสียงท้อจากการประถมศึกษา," ประชาศึกษา ๓๓ (เมษายน ๒๕๒๔) : ๗.

^๓เอกรวิทย์ ฅ กลาง, "คุณภาพการประถมศึกษา," ประชาศึกษา ๓๓ (เมษายน ๒๕๒๔)

ทั่วถึงและมีคุณภาพ

การจัดการศึกษาในประเทศไทยก็ตามจะไม่สำเร็จลุล่วงไปตามที่กำหนดไว้ ถ้าไม่มีหลักสูตร เป็นโครงการและเป็นแนวทางในการให้การศึกษา^๑ เพราะหลักสูตรในความหมายกว้าง ๆ ก็คือ มวลประสบการณ์ทุกชนิดที่จัดให้แก่ผู้เรียนได้รับ ตัวหลักสูตรจึงไม่ใช่เป็นเพียงเอกสารที่บอกถึง ความมุ่งหมายและเนื้อหาในการเรียนแต่ละรายวิชาเท่านั้น จะต้องรวมเอากิจกรรมการเรียนการสอน การวัดผล ตลอดจนวัสดุอุปกรณ์เข้าไปด้วย^๒ และเมื่อพิจารณาหลักสูตรในรูปองค์ประกอบแล้ว จะมี ๔ องค์ประกอบ คือ

- ๑. ความมุ่งหมาย (objectives)
- ๒. เนื้อหา (content)
- ๓. การนำหลักสูตรไปใช้ (curriculum implementation)
- ๔. การประเมินผล (evaluation)^๓

จะเห็นได้ว่า การที่ครูผู้สอนจะนำหลักสูตรไปใช้ส่วนในโรงเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น นอกจากครูผู้สอนจะต้องเข้าใจจุดมุ่งหมาย เนื้อหาของหลักสูตร และสามารถจัดกระบวนการเรียน การสอนให้บรรลุผลตามที่หลักสูตรต้องการแล้ว ครูผู้สอนจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจและสามารถ ประเมินผลการจัดการเรียนการสอนได้ถูกต้องตามที่หลักสูตรต้องการด้วย ดังเช่น สุภาพ วาดเขียน และ อรคินธ์ โภชนดา ได้อธิบายให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของวัตถุประสงค์ทางการศึกษา ประสบการณ์

^๑สุมิตร คุณานุกร, หลักสูตรและการสอน (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, ๒๕๒๓)

หน้า ๒.

^๒สมบุญ ชิตพงศ์, "การวัดผลกับหลักสูตร," ใน พัฒนาวิถผล ๑๓ ไพรัช วนาพรรณ, บรรณาการ (กรุงเทพมหานคร : บริษัทสารมวลชนจำกัด, ๒๕๒๐) หน้า ๘๔.

^๓สุมิตร คุณานุกร, หลักสูตรและการสอน, หน้า ๔.

การเรียนรู้ และขบวนการประเมินผลว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ถ้าขาดส่วนหนึ่งส่วนใดไปเสียย่อมทำให้ขบวนการทางการศึกษาไม่สมบูรณ์ โดยเฉพาะการประเมินผลนั้นเป็นขบวนการที่กระทำเพื่อให้ได้ข้อมูลและข้อเท็จจริงเพียงพอที่จะสรุปได้ว่าการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ การสอนหรือการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่กระทำไปแล้วนั้น ประสพผลสำเร็จตามความมุ่งหมายมากน้อยเพียงใดเหมาะสมกับมาตรฐานที่กำหนดไว้ตามอุดมการณ์หรือไม่ ผู้เรียนมีความเจริญงอกงามตามที่พึงปรารถนาอย่างถูกต้องมากน้อยเพียงใด และในทำนองเดียวกัน ผลที่ได้จากการประเมินผลย่อมจะเป็นเครื่องช่วยพิจารณาปรับปรุงประสบการณ์การเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และใช้เป็นหลักฐานประกอบการพิจารณาปรับปรุงวัตถุประสงค์ให้อยู่ในแนวทางที่พึงจะปฏิบัติได้สมจริง และเป็นปัจจุบันอยู่เสมอ^๑

แต่จากสภาพการปฏิบัติเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนโดยทั่วไป มีสภาพปัญหาหลายประการ ดังที่ สมบูรณ์ ชิตพงศ์ ได้สรุปผลเสียของการวัดผลในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

๑. การสอบวัดไม่ได้เป็นกิจกรรมที่ถูกนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์แก่เด็กแต่อย่างใด เพราะการสอบแต่ละชั้นกระทำกันในระยะตอนปลายปี หรือปลาย เทอม กิจกรรมการสอบที่อุตสาหกรรมลงทุนลงแรงอย่างมากนั้นก็เพื่อ คำว่า "ได้ - ตก" เพียงสองคำเท่านั้นแล้วก็เลิกกันไป ซึ่งน่าจะถือว่าเป็นการลงทุนที่ไม่คุ้มค่า เพราะผู้สอนย่อมรู้ดีว่าคนอื่นแล้วว่า ลูกศิษย์ของตนคนใดควรจะได้หรือตก

๒. ระบบการแนะแนวทำงานประสพผลได้ยาก เพราะการสอบเพื่อไล่ ไม่ใช่เป็นการสอบเพื่อค้นหาและพัฒนาสมรรถภาพมนุษย์ หน้าที่ของการแนะแนวส่วนหนึ่งที่สำคัญนั้นอยู่ที่การค้นหาได้ว่าแต่ละคนรอบรู้ (mastered) หรือไม่ในเรื่องใด แล้วจึงจะสามารถชี้แนะแนวทางเพื่อการพัฒนาในด้านที่เด่นให้ดียิ่งขึ้น ขณะเดียวกัน ก็พัฒนาในด้านที่ด้อยโดยการซ่อมเสริม (remedial)

^๑สุภาพ วาดเขียน และ อรพันธ์ โกชนดา, การประเมินผลการเรียนการสอน, พิมพ์ครั้งที่ ๒. (กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๒๐), หน้า ๒.

ได้อย่างถูกต้องตรงจุด

๓. การวัดผลจะเป็นตัวนำการเรียนการสอน หรือกลายเป็นตัวนำหลักสูตรไป สภาพการณ์เช่นนี้ไม่ช่วยให้การศึกษาบรรลุเป้าหมายได้ เพราะครูจะสอนเพื่อสอบอย่างเดียว การที่จะกล่าวว่าเป็นผู้ทำผิดเอง ไม่ได้ผิดที่การวัดผลนั้น เป็นการกล่าวในลักษณะของผู้ที่ขาดความรับผิดชอบอย่างแท้จริง เพราะประจักษ์พยานที่ปรากฏอยู่ก็คือ ครูมักใช้เวลาไม่น้อยสำหรับติวและแก้งข้อสอบ บางแห่งถึงกับใช้เวลาส่วนใหญ่ในการเรียนมาเฉลยข้อสอบ ซึ่งการกระทำเช่นนี้เป็นอันตรายอย่างยิ่งต่อการศึกษา

๔. การวัดผลเน้นด้านการคิดมากกว่าปฏิบัติ เพราะการสอบโดยผู้ที่ไม่ได้สอนนั้น มักจะใช้ข้อสอบให้เด็กตอบในลักษณะที่เป็น paper - pencil test ซึ่งทำให้การจัดการเรียนการสอนของครูไม่เน้นความสำคัญของการปฏิบัติตามไปด้วย ซึ่งเป็นการกระทำที่ผลมาจากการสอบไปทำลายการสอนอีกลักษณะหนึ่งด้วย

๕. การเขียนข้อสอบไม่ได้คำนึงถึงความครอบคลุมตามหลักสูตร และสอดคล้องกับสภาพการณ์ที่แตกต่างกันในแต่ละชุมชนอย่างแท้จริง ผู้ออกข้อสอบมักเขียนข้อสอบโดยยึดตำรา (text) ซึ่งเป็นการไม่คำนึงถึงสภาพความเป็นจริง และเป็นการยุติธรรมต่อผู้เรียนอย่างมาก

๖. นำผลการสอบไปใช้ในทางที่ผิด เนื่องจากผู้รับผิดชอบในการสอบเป็นกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องหรือมีบทบาทอยู่ในวงการบริหารการศึกษาในแต่ละระดับ จึงเอาการสอบไปเกี่ยวโยงกันไว้กับความดีความชอบของผู้สอนด้วย ทำให้การเรียนการสอนและการสอบผิดเป้าหมายมากยิ่งขึ้น

๗. ความรู้ทางด้านการวัดผลการศึกษาไม่เจริญก้าวหน้าเลย เพราะมีการปล่อยตามสบาย พอถึงคราวจะสอบแล้วค่อยทำ ไม่ได้เน้นให้มีการปรับปรุงในขณะที่ดำเนินการ ข้อสอบจึงยังเป็นอัตนัย (subjective test) มากกว่าปรนัย (objective test)^๑

^๑สมบูรณ์ ชิตพงศ์, "การวัดผลกับหลักสูตร," ใน พัฒนาวัดผล ๑๓ ไพรัช วนาพรหม, บรรณาการ, หน้า ๘๖ - ๘๗.

ดังนั้น คณะกรรมการวางแผนพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา ซึ่งได้รับการแต่งตั้งตามมติคณะรัฐมนตรี ในคราวประชุมเมื่อ วันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๑๗ ให้พิจารณาเสนอแนวทางการวางแผนพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษาทั้งในระบบโรงเรียน นอกโรงเรียน และลักษณะอื่น ๆ ให้เหมาะสมกับกาลสมัย เพื่อให้สอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในระบอบประชาธิปไตย จึงได้วางหลักการปฏิรูปการศึกษาทางการวัดผลการศึกษา โดยมีหลักการ ดังต่อไปนี้

๑. การประเมินผลควรขยับไปเพื่อพัฒนากระบวนการเรียนรู้ และเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนการสอน

แบบของการประเมินผลควรมี ๒ แบบ คือ

ก. การประเมินผลย่อย ๆ เพื่อสอบวัดนำเอาผลไปใช้ ในการปรับปรุงการเรียนการสอน และการนำผลไปใช้พัฒนาพฤติกรรมทางการเรียนรู้

ข. การประเมินผลรวม เพื่อประโยชน์ในการบริหารงานและควบคุมมาตรฐาน เช่น ตรวจสอบคุณภาพการเรียนการสอน เพื่อปรับปรุงส่วนที่ด้อยให้ดีขึ้น ส่วนที่ดีก็ให้ดียิ่งขึ้น

๒. วิธีการวัดผลควรเน้นให้ผู้เรียนเห็นความก้าวหน้าของตนเองมากกว่าที่จะเปรียบเทียบกับคนอื่น โดยให้เด็กมีโอกาสเรียนรู้ตามความสามารถของตน

๓. การวัดผลในโรงเรียนควรให้ครูผู้สอนวัดผลเอง ส่วนมาตรฐานของการเรียนการสอน ควรมีการใช้ข้อทดสอบมาตรฐานไปวัดเป็นรายวิชาเป็นครั้งคราว เพื่อกำหนดเกณฑ์มาตรฐานให้โรงเรียนจัดกระบวนการเรียน และสิ่งประกอบอื่น ๆ ให้ได้มาตรฐานอยู่เสมอ ขบวนการควบคุมมาตรฐานทางการเรียนของโรงเรียนนี้ควรเป็นขบวนการต่อเนื่อง

๔. ระบบวัดผลใช้ เป็นรายวิชา และวัดสังกะสี (concept) และพัฒนาการของเด็กกว่าพฤติกรรมที่เกิดขึ้นนั้น เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของแต่ละวิชาหรือไม่ ไม่ควรวัดเฉพาะความจำ และเนื้อหาอีกต่อไป แต่มุ่งวัดทางการวิเคราะห์ปัญหาเป็น การคิด เป็นในทุกระดับ

๕. กรรมวิธีทางการวัดผลใช้หลาย ๆ วิธีประกอบกันให้สอดคล้องกับลักษณะวิชานั้น ๆ

๖. ไม่ควรถือว่าการวัดผลเป็นสิ่งสำคัญเหนือการเรียนการสอน แต่ต้องเน้นความสำคัญของกระบวนการเรียนการสอน โดยถือการวัดผลเป็นมาตรการประกอบส่วนหนึ่งเท่านั้น ดังนั้น

เอกสารการสอนจึงต้องละเอียดบอกกิจกรรมตลอดจนวิธีวัดผลไว้ด้วย^๑

โดยเฉพาะการวัดผลการศึกษาในระดับประถมศึกษา คณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา ได้กำหนดวิธีการและมาตรการในการปฏิรูปไว้ว่า "ในระดับประถม มอบภาระการวัดผลให้โรงเรียน ให้ครูวัดความก้าวหน้าของนักเรียนแต่ละคน โดยไม่ต้องเปรียบเทียบกับนักเรียนคนอื่น ๆ กำหนดระยะเวลาวัดผลเมื่อจบชั้นตอนของแต่ละบท เรียนตามความเหมาะสม ไม่กำหนดครั้งที่จะต้องวัดผลตายตัว การวัดผลของครูเป็นไปตามคำแนะนำหรือคู่มือครู และควรจัดอบรมแนะนำครูให้เข้าใจวิธีการวัดผลที่ถูกต้อง"^๒

ด้วยเหตุนี้ เมื่อกระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ แทนหลักสูตร ประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๐๓ ในปีการศึกษา ๒๕๒๑ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนแปลงระเบียบการประเมินผลการเรียนให้สอดคล้องกับหลักการของคณะกรรมการวางพื้นฐาน เพื่อปฏิรูปการศึกษาและหลักสูตรที่เปลี่ยนแปลงไปด้วย โดยกำหนดการวัดผล การประเมินผล และการติดตามผลไว้ว่า " การวัดผลและประเมินผลตลอดจนการติดตามผล เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและจัดให้ผู้เรียนได้เรียนหรือ เลื่อนชั้น ระหว่างปีหรือปลายปีตามความสามารถของผู้เรียน ให้เป็นหน้าที่ของผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนทดสอบ เป็นระยะหรือทดสอบเมื่อจบแต่ละบท เรียนตามลักษณะการจัดประสบการณ์และ เนื้อหาวิชา ทั้งนี้ให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการประเมินผลการเรียน"^๓

^๑สมาคมผู้บริหารการศึกษาแห่งประเทศไทย, การปฏิรูปการศึกษา : รายงานของคณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา, หน้า ๑๒๔.

^๒เรื่องเดียวกัน.

^๓กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น, ๒๕๒๐), หน้า (๔).

จะเห็นได้ว่าแนวทางการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ ได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมอย่างมาก นับตั้งแต่หลักการการประเมินผลการเรียน ซึ่งแต่เดิมนั้นแต่เพียงการประเมินผลการเรียนเพื่อการตัดสิน ได้ - ตก มาเป็นการประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน วิธีการวัดผลและการประเมินผลการเรียน เปลี่ยนจากการกำหนดให้มีการวัดผลแต่เพียงปลายภาคและปลายปี เป็นการประเมินผลก่อนเรียน ระหว่างเรียน ปลายภาค และปลายปี ซึ่งครูจะต้องปฏิบัติควบคู่ไปกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การเปลี่ยนแปลงเกณฑ์ในการตัดสินผลการเรียนและการเลื่อนชั้น ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงแนวปฏิบัติปลีกย่อยต่าง ๆ อีกมากมาย จึงจำเป็นที่ครูจะต้องมีความเข้าใจและสามารถปฏิบัติได้ตามหลักการและวิธีการของการประเมินผลการเรียนอย่างเพียงพอ จึงจะทำให้การใช้ระเบียบการประเมินผลการเรียนตลอดจนการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ บรรลุผลสัมฤทธิ์มุ่งหมายที่วางไว้ เนื่องจากขณะนี้โรงเรียนประถมศึกษาในจังหวัดกระบี่ได้ใช้ระเบียบการประเมินผลตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ นานถึงสี่ปีแล้ว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่า ครูมีความเข้าใจ สภาพการปฏิบัติ ปัญหา ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะ อย่างไรบ้าง เพื่อจะได้ นำผลการวิจัยไปใช้ปรับปรุงการจัดการศึกษาระดับประถมศึกษาของจังหวัดให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาความเข้าใจของครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ - ๔ ในจังหวัดกระบี่เกี่ยวกับหลักการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑
๒. เพื่อศึกษาการปฏิบัติและปัญหาของครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ - ๔ ในจังหวัดกระบี่ เกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑
๓. เพื่อศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ - ๔ ในจังหวัดกระบี่ เกี่ยวกับการใช้ระเบียบการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑

ขอบเขตของการวิจัย

๑. การวิจัยนี้มุ่งศึกษาความเข้าใจ การปฏิบัติ ปัญหา ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะของครูผู้สอนเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ ซึ่งต้องปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ พ.ศ. ๒๕๒๔

๒. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ - ๔ ปีการศึกษา ๒๕๒๔ ในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดกระบี่ ทุกสังกัด

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

โรงเรียนประถมศึกษา หมายถึงโรงเรียนประถมศึกษาในจังหวัดกระบี่ ทุกสังกัด
ครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ - ๔ หมายถึง ครูประจำการที่ทำหน้าที่สอนประจำชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ - ๔ ในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดกระบี่ ปีการศึกษา ๒๕๒๔

ระเบียบการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ หมายถึงระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ พ.ศ. ๒๕๒๔

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

๑. เป็นแนวทางให้สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกระบี่ และสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอต่าง ๆ ในจังหวัดกระบี่ สามารถปรับปรุงและส่งเสริมการประเมินผลการเรียนของครูผู้สอนให้ถูกต้องตามระเบียบการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ มากยิ่งขึ้น

๒. เป็นแนวทางแก่ศึกษานิเทศก์ ในจังหวัดกระบี่ ที่จะช่วยเหลือ แนะนำและส่งเสริมโรงเรียนประถมศึกษาให้สามารถประเมินผลการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

๓. เป็นแนวทางแก่สำนักงานทดสอบ กรมวิชาการ ในการปรับปรุงการใช้ระเบียบ
การประเมินผลการ เรียนระดับประถมศึกษาให้สะดวกและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

๔. เป็นแนวทางในการศึกษา ค้นคว้า และทดลอง เกี่ยวกับการใช้ระเบียบการ
ประเมินผลการเรียนในโอกาสต่อ ๆ ไป

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างและประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ - ๔ ปีการศึกษา ๒๕๒๔
ในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดกระบี่

กลุ่มตัวอย่างได้จากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (stratified random sampling) โดย
ชั้นแรกผู้วิจัยจะสุ่มโรงเรียนประถมศึกษาจำนวน ๑๗๔ โรงเรียน หรือร้อยละ ๗๕ ของโรงเรียน
ประถมศึกษาทั้งหมด โดยใช้วิธีการสุ่มแบบธรรมดา (simple random sampling) จาก
จำนวนโรงเรียนซึ่งจำแนกตามอำเภอและขนาดโรงเรียน แล้วสุ่มครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่
๑ - ๔ ในแต่ละโรงเรียนละ ๑ คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบธรรมดา (simple random sampling)
จะได้จำนวนครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น ๗๑๒ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ประกอบด้วยข้อความ
ซึ่งสอบถาม เกี่ยวกับความเข้าใจ การปฏิบัติปัญหา ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะของครูผู้สอน
เกี่ยวกับการใช้ระเบียบการประเมินผลการ เรียนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑
ลักษณะของแบบสอบถามมีทั้งคำถามแบบ เลือกตอบแบบสำรวจรายการ มาตราส่วนประมาณค่า
และคำถามแบบปลาย เปิด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

สำหรับโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ผู้วิจัยจะขอความร่วมมือจากหัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอและครูใหญ่ในการส่งและเก็บแบบสอบถามจากครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ - ๔ ส่วนโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดอื่น ๆ ผู้วิจัยจะส่งและเก็บแบบสอบถามจากโรงเรียนด้วยตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยจะตรวจให้คะแนนแบบสอบถาม แล้ววิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้ค่าความถี่และค่าร้อยละ วิเคราะห์ ความเข้าใจของครูเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียน โดยใช้ค่าร้อยละ วิเคราะห์คะแนนการปฏิบัติ ปัญหา และความคิดเห็นเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนโดยใช้ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนโดยใช้ค่าความถี่

ลำดับชั้นในการเสนอผลการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดลำดับชั้นของการเสนอผลการวิจัยโดยแบ่งออกเป็น ๕ บทดังนี้

บทที่ ๑ กล่าวถึง ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย และลำดับชั้นในการเสนอผลการวิจัย

บทที่ ๒ กล่าวถึง หลักการ ความคิดเห็นของนักวิชาการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ ๓ กล่าวถึงวิธีดำเนินการวิจัย และเก็บรวบรวมข้อมูล

บทที่ ๔ กล่าวถึง ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ ๕ กล่าวถึง สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในส่วนสุดท้าย เป็นบรรณานุกรมและภาคผนวก